

РЕШЕНИЕ

№ 9148

гр. София, 07.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2565** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и 2от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от М. А. Ф., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., настанен в СДВНЧ – Любимец при Дирекция „Миграция“ – МВР, чрез адв. З. Ч., член на Хасковска адвокатска колегия, със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Заповед № 5364 з – 1587/09. 02. 2026 г. на директора на дирекция „Миграция“, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца, считано от 10.02.2026 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ за срок не повече от шест месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения, че чужденецът не възпрепятства изпълнението на ПАМ, нито има опасност от укриване. Не са изложени мотиви, нито данни за предприети действия по връщане в страната на произход. Подадена е и молба за замяна на мярката с алтернативна обезпечителна мярка – ежеседмично явяване в териториална структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваване. Представени са писмени бележки.

В съдебно заседание, процесуалният представител на ответника, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Чужденецът не представя документ за самоличност, с което възпрепятства идентифицирането му и получаване на документите за пътуване. Сътрудничеството със Сирийска арабска република е на добро ниво и съществува реална възможност за извеждането на чужденеца. Необходимо е допълнително време за подготовка на

документите и изпълнението на ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Позовава се на съдебна практика на ВАС на РБ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

М. А. Ф., [дата на раждане], гражданин на С. е с отказан статут на бежане., съгласно извършена справка в АИС.

Със Заповед № 5386з – 100/10.08.2025 г. на началника на сектор „Миграция“ при ОДМВР – П. му е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

За обезпечаване изпълнението на тази заповед е издадена Заповед №5368з – 101/10.08.2025 г. на началник сектор „Миграция“ при ОДМВР – П., с която чужденецът е настанен в СДВНЧ, считано от 10.08.2025 г.

Издадена е процесната Заповед № 5364 з – 1587/09. 02. 2026 г. на директора на дирекция „Миграция“, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца, считано от 10.02.2026 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ за срок не повече от шест месеца.

В заповедта е цитирано предложение рег. № 5364р – 2683/09. 02. 2026 г., съставляващо мотиви на оспорения административен акт. В заповедта е посочено, че продължаването на настаняването в СДВНЧ се налага поради отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи, което е довело до забавяне на подготовката на документите и връщането на чужденеца, въпреки съществуващите възможности за това. В предложението е посочено, че в дирекция „Миграция“ е получена Нота № 192/М. от 08. 10. 2024 г. за усилията на сирийското правителство за улесняване на завръщането на сирийските бежанци и разселването по домовете им. Служители на дирекция „Миграция“ са провеждали многократно беседи с чуждия гражданин. Изготвена е докладна записка рег. № 10545р – 23722/11.08.2025 г., в която е отразено, че същият не желае да се завърне в родината си, въпреки отказания статут и липсата на основание за законно пребиваване на територията на страната. Подавани са молби за замяна на мярката с предвидената такава по чл. 44, ал. 5, т.1 от ЗЧРБ, които не са били уважени, понеже не са изпълнени условията по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ и чл. 72, ал. 5 от ППЗЧРБ. Подадена е поредна молба за замяна на 05.02.2026 г., по която няма данни за произнасяне от страна на административния орган. Прието е, че е налице опасност от укриване по смисъла на § 4в от ДР на ЗЧРБ и чл. 3, т. 7 от директива 2008/115/ЕО във вр. с чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят не ангажира доказателства в съдебното производство.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, от директора на дирекция „Миграция“, съгласно чл. 44, ал. 6 във вр. с ал. 1 от ЗЧРБ.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно

по делото е, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, на когото е отказано предоставяне на статут и който няма законово основание, на което да пребивава на територията на страната. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ "Връщане", но и с оглед наличната опасност от укриване, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 8, ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8, ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

От друга страна, съгласно решение на съда на Европейския съюз от 5 юни 2014 г., М., С-146/14Р, ЕУ: С: 2014: 1320, "всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по параграф 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено.

Това налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15(1) Директива 2008/115 - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава документ за самоличност, отказва да попълни декларация за доброволно връщане, няма средства за издръжка.

Ако чужденецът даде съгласието си за доброволно връщане в родината си, няма да има пречки националните компетентни власти да му издадат документ за пътуване и да бъде организирано връщането му в С..Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място, цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени в предложението и оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма установен адрес на пребиваване в страната и няма доказани средства за издръжка. В съдебно производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ. Подадена е отделна молба за замяна, по която административният орган ще се произнесе с отделен акт, който не е предмет на съдебен контрол в настоящето производство.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл.15,§ 1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция "Миграция" действия, както и че не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

На следващо място, настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република Б.) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да

бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл.37, ал.1 закон за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя на 102.26 евро.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 43-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. А. Ф., Л., [дата на раждане], гражданин на С., настанен в СДВНЧ– Любимец при Дирекция „Миграция“ – МВР срещу Заповед № 5364 з – 1587/09.02.2026 г. на директора на дирекция „Миграция“, с която на основание чл.44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца, считано от 10.02.2026 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ за срок не повече от шест месеца.

ОСЪЖДА М. А. Ф., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., настанен в СДВНЧ – Любимец при Дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на дирекция“Миграция“ при МВР сумата от 102.26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪД

ИЯ: